

daar bij acute afsluiting de door kinderen zoo slecht verdragen enterostomie moet worden verricht.

E. Volvulus bij kinderen is ileocoecaal, bij volwassenen in het sigmoëd. Een los en lang mesocolon is een vereischte: Constipatie gaat vaak vooraf. De pijn is hevig, het ziektegevoel is vroeg en hevig, collaps treedt spoedig op, en wordt niet spoedig geopereerd dan treedt spoedig de dood in.

F. Hernia incarcerata komt als „geïncarcereerde” breuk niet voor, zelfs als vele dagen de breuk irreponibel is geweest. Toch moet een irreponibele breuk geopereerd worden, al is er niet zoo'n haast bij als bij volwassenen.

WESLY.

Invloed van voeding met bijnieren op het jodium-gehalte der schildklier. — E. M. BLACK, M. HUPPER en J. ROGERS (*American Journal of Physiology*, dl. 59, 1922, bldz. 222) hebben dezen invloed bestudeerd. Zij maakten daartoe uittreksels van bijnieren, nl. één, dat de nucleoproteïden bevatte (dit zijn de in alle cellen voorkomende samengestelde eiwitstoffen, opgebouwd uit eiwit en daarnaast uit nucleïnezuur, een samengesteld zuur, dat opgebouwd is uit phosphorzuur, koolhydraat en purine- en pyrimidine basen); verder een alcoholisch en een waterig uittreksel. Een gedeelte van het waterig extract werd bevrijd van daarin nog aanwezige nucleoproteïden en van ander eiwit (de schrijvers spreken van door zuur en alkali coaguleerbare eiwitstoffen, een onduidelijke opgaaf, die niet nader wordt verklaard), en wat dan nog overblijft, noemen de schrijvers het „bijnier-residu”. Dit zou rijk zijn aan een „adrelin-achtige” stof. Dit „residu”, toegediend per os, deed de hoeveelheid jodium der schildklier van een hond met niet minder dan 70.4 pCt. stijgen. Maar ook het uittreksel, dat de nucleoproteïden bevatte, gaf een gemiddelde vermeerdering van het jodium-gehalte van 50 pCt.. Daarentegen veroorzaakt adre-naline weinig of geen vermeerdering van dit gehalte.

E. SLUITER.

De eilandjes van Langerhans bij embryonen. — De eerste ontwikkeling van weefsel met inwendige afscheiding in het pancreas bij het embryo, leidt tot de vorming van troebele cellen of eilandjes van dergelijke cellen (eilandjes van LAGUESSE). Hun physiologische beteekenis is duister. Waarschijnlijk zijn deze cellen te vergelijken met de elementen van de embryonale lever. Zij kunnen roode bloedlichaampjes vormen.

Deze eilandjes van LAGUESSE kunnen zich ontwikkelen tot de bekende eilandjes van LANGERHANS (waarschijnlijk onder invloed van het in werking treden van de schildklier). Een deel der eilandjes van LANGERHANS wordt evenwel opnieuw gevormd. Van belang is het, dat het verschijnen van de echte eilandjes van LANGERHANS gepaard gaat met het optreden van de glycogeen-vormende functie van de lever (M. ARON, in *Archives d'Anatomie, d'Histologie et d'Embryologie*. Tome II, Fasc. 2, 1922).

M. W. WOERDEMAN.